

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci žalobce **Vijator d.o.o.**, se sídlem Preševo – Aliderce, 17523, Republika Srbsko, zastoupeného Mgr. Bc. Adamem Ptašnikem, Ph.D., advokátem se sídlem Ostrava, Nádražní 308/3, PSČ 70200, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Moravská Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 74672/2015 ze dne 10. 6. 2015, ve věci pokuty za správní delikt,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 2. 9. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 10. 6. 2015, č. j. MSK 74672/2015 (dále jen napadené rozhodnutí). Uvedl, že dne 23. 10. 2014 provedla Policie ČR nízkorychlostní měření jízdní soupravy provozované žalobcem SCANIA N3, RZ X a návěstí Stokota O4, RZ X, přičemž bylo zjištěno

překročení povolené délky jízdní soupravy o 1,2 m a překročení okamžité hmotnosti jízdní soupravy o 26.881 kg. Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 2. 2. 2015, č. j. SMO/043941/15/OD/Zát byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu 196.000 Kč a náhradu nákladů řízení. Řidiči jízdní soupravy panu V. S., nar.X, byla uložena rozhodnutím Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 19. 12. 2014 pokuta ve výši 25.000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání a žalovaný napadeným rozhodnutím výrok správního orgánu I. stupně částečně změnil tak, že se žalobci ukládá pokuta i náklady v celkové výši 196.000 Kč, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vypustil první odstavec na straně 4 a v ostatním je potvrdil.

Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí. Namítl porušení jeho práva na spravedlivý proces, když veškeré listiny byly žalobci zasílány pouze v češtině a žalovaný ani správní orgán I. stupně se ani nepokusil seznámit žalobce s povahou a důvodem obvinění proti němu v jazyce, kterému žalobce rozumí, ačkoliv jim bylo známo, že řidič předmětné soupravy byl srbský státní občan a vozidlo bylo opatřeno mezinárodní poznávací značkou Republiky Srbsko, a že tedy je nepravděpodobné, že by žalobce či kterýkoliv z jeho zaměstnanců ovládal češtinu. Podle žalovaného Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „úmluva“), v jejímž článku 6 je zakotveno právo na spravedlivý proces, na žalobce jako právnickou osobu nedopadá. S tím žalobce nesouhlasí a má za to, že žalovaný porušil jeho právo na spravedlivý proces, neboť bylo porušeno jeho právo být neprodleně podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu.

Dále žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného bylo nesprávně doručeno společnosti VFH Vašíček a partneři s.r.o., advokátní kancelář, tedy jinému subjektu, než je zástupce žalobce, kterým je Mgr. Bc. Adam Ptašník, Ph.D., advokát. Výše uvedená společnost předala zástupci žalobce napadené rozhodnutí až 8. 7. 2015.

Dále žalobce namítl, že se nemohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí, které shromáždil správní orgán I. stupně před rozhodnutím, neboť tyto mu byly sice doručeny, ale převzal je nikoliv statutární orgán žalobce, nebo osoba oprávněná za žalobce přijímat zásilky, ale řadový zaměstnanec. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce měl dostatečný prostor pro to, aby mohl uplatnit svá práva, s tím, že úprava doručování účastníků řízení do zahraniční je obsažena pouze v ustanovení § 22 zák. správního řádu, které nahrazuje ustanovení § 19 až § 21 správního řádu, a kým byla zásilka převzata je pro věc tedy nepodstatné. S tímto žalobce rovněž nesouhlasí a namítl, že došlo k porušení dvojinstančnosti správního řízení. Žalobce totiž měl možnost poprvé vyjádřit své stanovisko teprve až v odvolacím řízení, neboť nebyl v důsledku vadného doručení seznámen s podklady pro rozhodnutí, který nadto byly v češtině a nikoliv v jazyce, kterému rozuměl. Teprve až v odvolacím řízení mohl uplatnit svá práva prostřednictvím zvoleného zástupce. Žalobce zdůraznil, že správní řízení bylo vedeno rovněž proti zaměstnanci žalobce – řidiči předmětné soupravy a žalobce nebyl informován o tom, že nejde o jiné řízení.

Dále žalobce namítl nezákonnost rozhodnutí, neboť žalobce nenaplnil materiální stránku správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. r) a s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen silniční zákon). Tímto ustanovením chráněný zájem je zájem na dobrém stavu vozovky a předcházení

škodám na vozovce. Jednáním žalobce však k ohrožení ani poškození tohoto veřejného zájmu nedošlo, neboť jeho jednáním škoda nemohla vzniknout. Žalobci bylo totiž dodatečně povoleno, aby jím provozované jízdní souprava, která překročila maximální povolenou hmotnost, provedla přepravu na přepravní trase D2 Břeclav hraniční přechod - D1 Věrnovice hraniční přechod. Kdyby jízdní souprava byla způsobilá tento zákonem chráněný zájem ohrozit a vozovku poškodit, nepochybně by Ministerstvo dopravy následné povolení neudělilo. Nebyla-li naplněna materiální stránka správního deliktu, je rozhodnutí žalovaného vadné, neboť žalobce se správního deliktu nedopustil, neboť povolení Ministerstva dopravy, odboru pozemních komunikací k užití silnic, dálnic a místních komunikací jiným než obvyklým způsobem měl, neměl ho však včas, protože mu bylo uděleno dodatečně. V tomto směru je rozhodnutí žalovaného rovněž vadné, neboť spočívá v nesprávném posouzení věci.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Odkázal na napadené rozhodnutí a doplnil, že rovněž žaloba je sepsána na hlavičkovém papíru společnosti Vašíček a partneři, což nepochybně vyvolává dojem, že zástupce žalobce je partnerem této společnosti. Není rovněž pravdou, že by žalobce byl zkrácen na svých procesních právech nedostatečnou lhůtou k vyjádření se k podkladům, se kterými byl seznámen. Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno již 2. 12. 2014 a mohl na ně reagovat okamžitě, neboť předkládat důkazy a jiné podklady pro rozhodnutí a vznášet námitky mohl až do vydání rozhodnutí. Pokud by správnímu orgánu oznámil, že se dostaví osobně k projednání a je nezbytná účast tlumočníka, správní orgán by jeho žádosti vyhověl. Již od počátku správního řízení mohl být zastoupen advokátem. Žalovaný proto nesouhlasí s tvrzením žalobce, že měl možnost seznámit se s podklady teprve až po vydání rozhodnutí.

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě 2 měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 152/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Ze správního spisu a shodných tvrzení účastníků řízení soud zjistil, že dne 23. 10. 2014 prováděla hlídka Policie ČR na dálnici D1 dohled nad dodržováním dopravních předpisů, v rámci čehož provedla kontrolu jízdní soupravy nákladního vozidla tov. značky SCANIA, RZ X a přípojného vozidla tovární značky Stokota, RZ X, obě mezinárodní značky Srbska, kterou řídil V. S. Kontrolou bylo zjištěno, že řidič nemá povolení zvláštního užívání podle ustanovení § 25 odst. 6 písm. a) silničního zákona. Při kontrolním měření bylo zjištěno, že celková délka jízdní soupravy činí 17,7 m a tedy překročila maximální délku stanovenou vyhláškou Ministerstva dopravy a spojů č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen prováděcí vyhláška) o 1,2 m. Dále bylo zjištěno, že hmotnost vozidla činí 26.189 kg, což představuje překročení největší povolené hmotnosti o 189 kg oproti nejvyšší povolené hmotnosti, stanovené prováděcí vyhláškou, která činí 26.000 kg. Kontrolním vážením byla zjištěna hmotnost 11.058 kg na nákladu č. 3, což představuje překročení hmotnosti o 1.558 kg proti nejvyšší povolené hmotnosti, která

činí 9.500 kg. Dále bylo zjištěno, že hmotnost jízdní soupravy činí 74.881 kg, což je překročení o 26.881 kg oproti nejvyšší povolené hmotnosti, která činí 48.000 kg. Dne 24. 11. 2004 správní orgán I. stupně oznámil zahájení správního řízení žalobci a poučil jej o jeho procesních právech pod č. j. SMO 425637/14/OD/Zát, dne 7. 1. 2015 správní orgán I. stupně oznámil žalobci ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a vyzval jej k vyjádření se k nim před rozhodnutím, pod č. j. SMO/006911/15/OD/Zát. Všechny listiny byly žalobci doručeny na adresu jeho sídla v Srbské republice a byly vyhotoveny v českém jazyce. Dne 2. 2. 2015 správní orgán I. stupně rozhodl tak, že žalobce uznal vinným spácháním správních deliktů podle ustanovení § 42b odst. 1 písm. b), r) a s) silničního zákona a uložil mu pokutu ve výši 199.000 Kč a povinnost nahradit náklady nízkorychlostního kontrolního vážení a náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání dne 5. 3. 2015, doplněné dne 24. 3. 2015, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

K žalobnímu bodu č. 1 porušení práva na spravedlivý proces krajský soud uvádí následující. Podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného (dále jen s. ř.), *v řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Účastníci řízení mohou jednat a písemnosti mohou být předkládány i v jazyce slovenském.* Podle třetího odstavce téhož ustanovení, *každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak.*

Již z pouhého jazykového výkladu tak vyplývá, že pro správní řízení platí zásada, že veškeré listiny včetně důkazů musí být vyhovoreny v českém jazyce, přičemž je na účastnících správního řízení, aby příslušný překlad opatřili na vlastní náklady. Právo na tlumočníka má účastník správního řízení pouze v případě jednání, tedy v případě ústního styku se správním orgánem, a to pouze, pokud prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se jednání vede. K závěru o prioritě českého jazyka pro všechny listiny ve správním řízení se vyjádřil opakovaně i Nejvyšší správní soud, zejména rozšířený senát v usnesení ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 – 60, ve kterém dospěl k následujícím závěrům: „1. provedení důkazů cizojazyčnou listinou, aniž by byl proveden její překlad do českého jazyka, je ve správním řízení přípustné, není-li o jejím obsahu v řízení spor; 2. neopatření překladu cizojazyčné listiny, jíž je prováděn důkaz, může představovat vadu řízení, jestliže účastník řízení před správním orgánem namítl, že tato skutečnost bránila uplatnění jeho práva vyjádřit se k podkladu rozhodnutí. K takové vadě řízení soud přihlíží jen k námitce“. V uvedeném je implicitně pojat závěr, že zásadním jazykem pro listiny, kterými správní orgán jednak komunikuje s účastníkem řízení a které slouží k dokazování, je čeština, přičemž výjimky jsou možné opět pouze k námitce účastníka, pokud by tím došlo k porušení jeho procesních práv. Správní orgán I. stupně i žalovaný tak postupovali správně, pokud listiny, a to oznámení o zahájení správního řízení i seznámení se s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí žalobci doručili v českém jazyce, když bylo na žalobci, aby se s obsahem těchto listin seznámil např. tím, že si obstará jejich překlad. Je sice pravdou, že správní řízení, ve kterém se rozhoduje o správním deliktu, tedy správním trestání, je oblast, ve které se uplatní obecné zásady vyplývající z trestního práva v rámci jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu, nicméně ani aplikace této zásady nemůže vést k naprostému

smazání rozdílů mezi správním řízením o správním deliktu a trestním řízením. Lze souhlasit s názorem žalobce, že čl. 6 úmluvy lze aplikovat i na případy správního trestání a je možné je aplikovat i na správní delikt právnických osob. Nelze však přehlédnout, že právo být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění, je zaručováno osobě obviněné z trestného činu, což ovšem není případ žalobce, proti kterému bylo zahájeno správní řízení pro správní delikt. Právo na jednání v mateřštině je žalobci zajištěno právě shora citovaným ustanovením § 16 odst. 3 s. ř. Ve věci neproběhlo jednání ve věci, u kterého by žalobce sdělil, že nerozumí českému jazyku, ve kterém by jednání bylo vedeno, a za této situace nemohl ani realizovat své právo na tlumočníka, které by v tomto případě bylo přiznáno na náklady státu, neboť se jedná o řízení zahájené a vedené ex offio (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 134/2017 – 17 ze 7. 6. 2017). Krajský soud proto uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 s. ř., neporušil tak procesní předpisy, čímž by porušil právo žalobce na spravedlivý proces a proto námitka žalobce tak není důvodná.

K žalobnímu bodu č. 2, chybné doručené výzvy k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Podle ustanovení § 22 s. ř., *adresátům, kteří se zdržují v cizině, nebo jejichž sídlo nebo pobyt, případně jiná adresa pro doručování podle § 19 odst. 3 je v cizině, lze doručit prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nebo prostřednictvím příslušného orgánu státní správy pověřeného k doručování písemností do ciziny.* Podle ustanovení § 21 odst. 1 s. ř., *právnické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího sídla, nebo sídla její organizační složky, jíž se řízení týká; u zahraniční právnické osoby se doručuje na adresu sídla její organizační složky zřízené v České republice, týkají-li se písemnosti činnosti této organizační složky. Při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě se doručuje na elektronickou adresu právnické osoby. V ostatních případech se zahraničním právnickým osobám písemnosti doručují způsobem uvedeným v § 22.*

Podle žalobce správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s úpravou doručování obsaženou ve správním řádu, neboť výzvu k vyjádření se k podkladům převzal nikoliv statutární orgán žalobce, ale pouze jeho řadový zaměstnanec, a žalovaný tuto procesní vadu nenapravil a nepřihlédl k ní ve svém odvolání tak, že by tím byla procesní práva žalobce zasažena, což by vedlo k nesprávnému rozhodnutí ve věci.

Správní orgán I. stupně výzvu adresoval žalobci na adresu jeho sídla v Srbské republice; ze správního spisu vyplývá, že výzva byla na adrese tohoto sídla převzata dne 15. 1. 2015, převzetí na doručence potvrdila osoba, která se podepsala a současně opatřila doručenkou otiskem razítka žalobce, který, jak vyplývá ze správního spisu, běžně používá. Za této situace, kdy za žalobce převzala zásilku osoba vybavená razítkem žalobce a zjevně oprávněná k přebírání zásilek, se výzva k vyjádření se spolu se seznámením se s podklady pro rozhodnutí dostala do dispoziční sféry žalobce a bylo pouze na žalobci, aby si k výzvě uvedené shora zajistil překlad této písemnosti a adekvátně na ni reagoval; úprava doručování podle shora citovaného ustanovení § 22 s. ř. byla plně dodržena. I v případě, že by došlo k porušení procesních ustanovení, je stěžejní otázkou, zda porušení těchto procesních práv může zasáhnout i do hmotněprávní sféry žalobce, jinými slovy – zda

může vést k nezákonnému rozhodnutí ve věci. V řízení je skutkový stav mezi účastníky prakticky nesporný, žalobce ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ani v žalobě nenamítal špatně či nedostatečně zjištěný skutkový stav, namítal pouze procesní pochybení. Za této situace považuje soudu lhůtu, kterou měl žalobce pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí k dispozici za dostatečnou, a i kdyby došlo k prodlení v době, než se zásilka dostala od řadového zaměstnance žalobce až k statutárnímu orgánu žalobce, pak tato samotná skutečnost nemohla vést nezákonnosti rozhodnutí.

Stejný závěr krajský soud přijal k žalobnímu bodu č. 3 porušení dvojinstančnosti řízení, kterou žalobce spatřoval v tom, že se poprvé mohl ve věci vyjádřit teprve v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, kde byl seznámen s podklady pro rozhodnutí u jednání, kde byl zastoupen svým právním zástupcem. Vzhledem k závěru soudu o neexistenci povinnosti překládat oznámení o zahájení správního řízení a výzvu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí spolu se seznámením se s podklady rozhodnutí do jazyka, kterému žalobce rozumí, a závěru o správném doručení zásilek, nedošlo k porušení zásady dvojinstančnosti, neboť žalobce měl možnost se seznámit s podklady pro rozhodnutí již před rozhodnutím správního orgánu I. stupně.

V žalobním bodě č. 5 žalobce namítal, že vytýkaným jednáním nenaplňuje materiální stránku správního deliktu podle ustanovení § 42b odst. 1 písm. r) a s) silničního zákona, neboť neporušil ani neohrozil zákonem chráněný zájem.

Podle ustanovení § 42b odst. 1 písm. r) silničního zákona, *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla provozuje vozidlo, které překročí při nízkorychlostním nebo vysokorychlostním kontrolním vážení hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem*; a podle písm. s) tím, že jako provozovatel vozidla přikáže, dovolí, svěří nebo umožní řízení vozidla, jehož možnost převyšuje hodnoty stanovené podle zvláštního právního předpisu. Podle písm. b) téhož ustanovení se *právnícká nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 25 odst. 1-7 užije dálnici, silnici nebo místní komunikaci jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny, anebo nedodrží podmínky stanovené v povolení k zvláštnímu užívání*.

Žalobce dovozoval absenci materiální stránky správního deliktu z toho, že po předmětné kontrole mu bylo Ministerstvem dopravy uděleno povolení, aby jím provozovaná jízdní souprava provedla přepravu na přepravní trase D2 Břeclav hraniční přechod – D1 Věřňovice hraniční přechod; povolení bylo žalobci uděleno dne 24. 10. 2014, č. j. 42403. Krajský soud se s tímto výkladem žalobce neztotožnil. Je pravdou, že zákonem chráněným zájmem je zájem na kvalitní síti pozemních komunikací a zamezení vzniku škod. Právě proto jsou vyhláškou Ministerstva dopravy č. 102/1995 Sb., o schvalování technické způsobilosti a technických podmínkách provozu silničních vozidel na pozemních komunikacích, stanoveny nejvyšší přípustné hodnoty pro váhu a délku vozidel, které jsou na pozemních komunikacích provozovány. Z logiky věci vyplývá, že pokud jsou provozována vozidla těžší nebo delší, může to vést k poškození pozemních komunikací, a proto taková situace je možná pouze výjimečně poté, co je příslušnému provozovateli uděleno povolení podle ustanovení § 25 silničního zákona. Obvyklý způsob užívání

je způsob v souladu se shora uvedenou vyhláškou; zvláštní užívání je upraveno v ustanovení § 25 odst. 1 silničního zákona, podle kterého *užívání dálnic, silnic a místních komunikací jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny (dále jen zvláštní užívání), je třeba povolení příslušného silničního správního úřadu, vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace a může-li zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu také s předchozím souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici a rychlostní silnici v ostatních případech se souhlasem příslušného orgánu Policie ČR.* Režim zvláštního užívání také předpokládá možnost vzniku poškození pozemní komunikace, když podle odst. 2 téhož ustanovení, *povolení k zvláštnímu užívání nezavazuje uživatele povinností k náhradám za poškození nebo znečištění dálnice, silnice nebo místní komunikace.* Úvaha žalobce, že pokud následně obdržel od Ministerstva dopravy dodatečné povolení k užití dálnice D2 a D1, nemohla být naplněna materiální stránka správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. r) a s) silničního zákona, neboť takovým jednáním nemohlo dojít k poškození pozemních komunikací, je tak nesprávná. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně i žalovaného v napadeném rozhodnutí, že žalobce tím, že při provozování předmětného vozidla překročil maximální délku a maximální hmotnost, stanovenou vyhláškou Ministerstva dopravy a spojů č. 141/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, naplnil skutkovou podstatu citovaného ustanovení § 42b odst. 1 písm. r) a s) silničního zákona; současně naplnil i skutkovou podstatu vymezenou v písm. b) tohoto ustanovení. Dodatečné předložení povolení totiž není způsobilé zhojit absenci tohoto povolení před zahájením přepravy, neboť, jak vyplývá již ze samotné zákonné dikce citovaného písm. b), takové povolení nepůsobí zpětně, mimo v něm vymezenou dobu. Ze předmětného rozhodnutí Ministerstva dopravy vyplývá, že termín povolení přepravy zde byl stanoven v době od 24. 10. 2014 do 27. 10. 2014, přičemž vytýkaného jednání se žalobce dopustil mimo tuto dobu (dne 23. 10. 2014). Ani tato žalobní námitka není důvodná.

Ze shora uvedeného vyplývá, že žaloba žalobce není důvodná a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; plně procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo a soud mu ho proto nepřiznal (výrok II.). Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 22. června 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu